

ראש לאבות שנקראו הרים (יעוין זוהר כי תשא קפט,ב).

ותבוא אליו היונה גו' והנה עלה זית טרף בפ' וברש"י אמרה יהיו מזונותי מרורין כזית בידו של הקב"ה ולא מתוקין כדבש בידי בשר ודם, כ"ק אדומו"ר הבית ישראל זצוקללה"ה סיפר על חסיד אחד שחי חיי צער וכשהי' שונה משנת כך דרכה של תורה וכו' והגיע לוחיי צער תחי' הי' רוקע ברגלו בתיבת תחי' רקיעה של התעוררות ומוציא מפיו תיבה זו כהדגשה ובהטעמה של חיות והתלהבות, והיינו שמי שנגזר עליו חיים של צער יש לו לחיותם בחיות שלימה כמו שהן ולא שיקבלם כשהוא נפול בדעתו בדרך של ישב בדד וידום כנושא נטל ומשא על צוארו ומשלים עמו מדוחק ומחסרון עצה, והנה טרף בגימטריא טו"ב פעמים טו"ב והיינו כי היונה שאמרה יהיו מזונותי מרורין כזית וכו' הכוונה נמי שאלו המרורין צריך לחיות עמהם בחיות שלימה כמו מי שיש לו טוב מופלג, טו"ב פעמים טו"ב, וכענין וחיי צער תחי' דייקא כנ"ל.

וידבר אלקים אל נח לאמר צא מן התיבה, הנה מקודם כתיב בא אל התיבה ואמרו רבותינו ז"ל דהיינו תיבות התורה והתפילה שצריך לבא בהם בכל הכוחות שיש באדם, ועתה שתמו רשעים מן הארץ ונתקן העולם נאמר לנח צא מן התיבה, צ"א בגימ' שם הוי' ככתיבתו וכקריאתו, היינו לראות בכל תיבה שבתורה ולהוציא מכל תיבה שבתורה שם הוי' כדאיתא דכל התורה כולה שמותיו של הקב"ה (וכפי מה שאדם מקיים בא אל התיבה כך יוכל לקיים אח"כ צא מן התיבה), וזה שאיתא

במד' וידבר אלקים וגו' הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך, הוציאה נוטריקון הוי' צ"א (היינו לכוין גם אותיות הקריאה) וזהו להודות את שמך דייקא, איתא בעבודת ישראל בלקוטים שמה שאומרים בברכת התורה ונהי' אנחנו וצאצאינו הוא לרמז על יחוד הוי' ואדנות העולים צ"א יעו"ש, ויתכן לומר כי כלפי שהי' קטרוג על נח על שלא הציל את דורו כדאיתא בזה"ק, לכן נאמר לו עתה בלשון צ"א מן התיבה לרמז שיחדיר ידיעת ה' מעתה גם בכל צאצאיו, והעיקר בזה הם ישראל עם הקודש וזה שנקטו בזכרונות דר"ה וגם את נח כו' להרבות זרעו כעפרות תבל וצאצאיו כחול הים ואיתא באבודרהם דוצאצאיו קאי על ישראל ע"ש, וזה שמסיים שם במדרש הנ"ל כי יכתירו צדיקים יתכללון כי צדיקיא כי תגמול עלי שגמלת עלי ואמרת לי צא מן התיבה וע"ש במת"כ דקאי על תפלת זכרונות דר"ה (שו"ר במגלה עמוקות פר' לך שמרמז על צא מן התיבה דצ"א הוא גימ' של ב' השמות יעו"ש דבה"ק).

כי יצר לב האדם רע מנעוריו, כבעה"ט מביא מסורה כי יצר לב האדם רע מנעוריו, והוא איש מלחמה מנעוריו, שאנן מואב מנעוריו. ואפ"ל כי הר"ר אלימלך ז"ל אמר שאדם צריך לשוב בתשובה עד העבירה הראשונה שעשה מעודו, כי איך יעשה איש ישראל עבירה רק ע"י עבירה קודמת כמ"ש עבירה גוררת עבירה ואותה עבירה ג"כ נגררה ע"י עבירות הראשונות שהיו בשוגג ובמכשול ונמצא שעכ"פ הכל נגרם ע"י העבירה הראשונה וצריך לתקן אותו החטא הראשון, ואמר הר"ר אלימלך ז"ל שכ"כ עשה תשובה עד שעשה סגופים